

BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 8 april 2003 *

I mål C-471/02 P(R),

Santiago Gómez-Reino, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission,
Bryssel (Belgien), företrädd av M.-A. Lucas, avocat,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 17 oktober 2002 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-215/02 R, Gómez-Reino mot kommissionen (REGP 2002, s. I-A-199 och II-1019), i vilket det förs talan om upphävande av nämnda beslut,

* Rättegångsspråk: franska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av H.P. Hartvig och J. Currall, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

ORDFÖRANDE PÅ DOMSTOLENS SJÄTTE AVDELNING

som ersätter domstolens ordförande med stöd av artikel 85 andra stycket i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande,

efter att ha hört generaladvokaten F.G. Jacobs

följande

Beslut

- 1 Santiago Gómez-Reino har, genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 26 december 2002, med stöd av artikel 225 EG och artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat beslutet som förstainstansrättens ordfö-

rande fattade den 17 oktober 2002 i mål T-215/02 R, Gómez-Reino mot kommissionen (REGP 2002, s. I-A-199 och II-1019) (nedan kallat det överklagade beslutet). Förstainstansrättens ordförande avslog genom beslutet ansökan om interimistiska åtgärder enligt artikel 104.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Ansökan avsåg interimistiska åtgärder gällande förordnande om, för det första, att vissa handlingar skall företes, för det andra, att en rad beslut tills vidare inte får verkställas och att nya beslut avseende interna utredningar av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (nedan kallad OLAF) inte får fattas och, för det tredje, att åtgärder enligt artikel 24 i Tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) skall vidtas.

- 2 Kommissionen inkom till domstolens kansli med sina skriftliga synpunkter i skrivelse av den 10 februari 2003.
- 3 Eftersom parternas skriftliga synpunkter innehåller alla uppgifter som är nödvändiga för det förevarande målets avgörande finns det inte någon anledning att höra parternas muntliga yttranden.

Tillämpliga bestämmelser

- 4 Enligt artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) (EGT L 136, s. 1) gäller följande:

”1. När byrån har avslutat en utredning, skall den under direktörens överinseende upprätta en rapport som bland annat skall omfatta de omständigheter

som konstaterats, uppgifter om eventuell ekonomisk skada samt utredningens slutsatser, inklusive rekommendationer från byråns direktör om lämplig uppföljning.

...

4. En rapport som upprättas efter en intern utredning och alla handlingar som har anknytning till den skall överlämnas till den berörda institutionen, det berörda organet eller den berörda byrån. Institutionerna, organen eller byråerna skall vidta de åtgärder, i synnerhet disciplinära och rättsliga åtgärder, som resultaten av de interna utredningarna påkallar, och inom den tidsfrist som byråns direktör fastställer i slutsatserna till sin rapport, informera denne om uppföljningen av utredningarna.”

- 5 I artikel 4 första stycket i kommissionens beslut 1999/396/EG, EKSG, Euratom av den 2 juni 1999 om villkor och närmare bestämmelser för interna utredningar för att bekämpa bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som kan skada gemenskapernas intressen (EGT L 149, s. 57) föreskrivs följande:

”Om det finns en möjlighet att en... tjänsteman... vid kommissionen är personligt involverad skall den berörde snabbt informeras, om detta inte riskerar att skada utredningen. Under inga omständigheter får slutsatser dras efter utredningen om en namngiven... tjänsteman... inom kommissionen, utan att den berörde har givits möjlighet att yttra sig över alla uppgifter som rör honom.”

- 6 Artikel 5 i beslut 1999/396 har följande innehåll:

”Om inget av det som läggs... tjänstemannen... vid kommissionen till last kan vidhållas efter en intern utredning, skall den interna utredningen mot honom

läggas ned utan vidare åtgärder efter beslut av byråns direktör, som skriftligen skall underrätta den berörde om detta.”

- 7 I bilaga IX till tjänsteföreskrifterna behandlas det disciplinära förfarandet, och artikel 11 däri har följande lydelse:

”Det disciplinära förfarandet kan tas upp på nytt på tillsättningsmyndighetens initiativ eller efter ansökan från den berörda tjänstemannen om nya omständigheter framkommer som stöds av relevanta bevis.”

- 8 Slutligen innehåller artikel 24 första stycket i tjänsteföreskrifterna följande stadgande:

”Gemenskaperna skall biträda en tjänsteman, särskilt vid rättsliga förfaranden mot någon som uttalat hotelser, förolämpningar eller varit upphov till ärekränkande handlingar eller yttranden, eller angrepp på person eller egendom som tjänstemannen eller medlemmarna av hans familj utsätts för på grund av hans ställning eller uppgifter.”

Omständigheterna i målet och förfarandet vid förstainstansrätten

- 9 De faktiska omständigheterna i målet och förfarandet vid förstainstansrätten har i punkterna 5—24 i det överklagade beslutet beskrivits enligt följande:

- ”5 Sökanden är tjänsteman vid kommissionen och var direktör för Europeiska gemenskapernas kontor för humanitärt bistånd (ECHO) från den 1 oktober 1992 till den 31 december 1996.
- 6 På grundval av en rapport från Enheten för samordning av bedrägeribekämpning (UCLAF) inleddes ett disciplinärt förfarande mot sökanden. Detta förfarande var bland annat ägnat att fastställa huruvida sökanden i egenskap av direktör för ECHO skulle hållas ansvarig för oegentligheter som förekommit vid genomförandet av vissa avtal som ECHO slutit.
- 7 Kommissionen följde i egenskap av tillsättningsmyndighet disciplinnämndens yttrande enligt vilket de anmärkningar som riktats mot sökanden inte hade fastställts, varvid den beslutade att avskriva ärendet avseende det disciplinära förfarandet mot sökanden.
- 8 Efter att sökandens hederlighet och goda anseende hade ifrågasatts i flera tidningsartiklar och efter att tvivel om huruvida det disciplinära förfarandet mot sökanden skett korrekt och objektivt, yrkade denne i ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 april 2000 dels ogiltigförklaring av flera uttryckliga eller underförstådda beslut av kommissionen avseende begäran om biträde, som sökanden framställt med stöd av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, angående tidningsartiklarna och angående de uttalanden som vissa tjänstemän och ledamöter av Europaparlamentet gjort och som för sökandens del ansågs ärekränkande, dels att han skulle tilldömas skadestånd (mål T-108/00).
- 9 Sökanden inkom samma dag, i form av en särskild handling, med en ansökan om interimistiska åtgärder för att förebygga en allvarlig och irreparabel skada på grund av de beslut som omfattas av begäran om ogiltigförklaring (mål T-108/00 R).

- 10 Parterna underrättade förstainstansrätten om att de förlikts i förfarandet för interimistiska åtgärder, varför mål T-108/00 R avskrevs genom beslut av förstainstansrättens ordförande den 3 juli 2000. Kommissionen översände i enlighet med förlikningsöverenskommelsen en skrivelse med preciseringar till de berörda pressorganen och den skickade kopior av dessa skrivelser till ordföranden för Europaparlamentets budgetkontrollutskott. Det angavs särskilt i var och en av dessa skrivelser att 'beslutet som fattas i det [disciplinära förfarandet mot sökanden] är slutligt då det för närvarande saknas nya omständigheter'.

- 11 Mål T-108/00 avskrevs genom beslut av den 12 september 2001.

- 12 Den 13 november 2000 sände en dansk TV-kanal ett program med titeln 'Stödschakalerna'. I programmet ifrågasattes sökandens hederlighet och goda anseende och det betvivlades huruvida det disciplinära förfarandet mot sökanden hade skett korrekt och objektivt. I enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna biträdde kommissionen sökanden, på dennes begäran, i de förfaranden som denne inlett mot upphovsmännen till programmet genom att till nämnda TV-kanal skicka en skrivelse med samma innehåll som i de skrivelser som skickats i samband med förlikningsöverenskommelsen i mål T-108/00 R.

- 13 Den 13 februari 2001 skickade van Buitenen i egenskap av tjänsteman vid kommissionen ett meddelande till flera av kommissionens ledamöter, däribland Neil Kinnock, och gav uttryck för sin reaktion på det program som sänts på den danska kanalen, samt frågade de[m] som fått meddelandet om det pågående disciplinära förfarandet mot sökanden skett korrekt, samt vilka eventuella följder ett fel under ifrågavarande förfarande skulle kunna få.

- 14 I augusti 2001 lämnade van Buitenen en rapport till OLAF och kommissionen med flera påståenden om oegentligheter (nedan kallad van Buitenens rapport). OLAF fick dessutom i juni år 1999 handlingar från en advokat som också innehöll uppgifter om oegentligheter som förekommit vid kommissionen.

- 15 Enligt kommissionens pressmeddelande av den 26 februari 2002 hade såväl OLAF som generaldirektoratet (GD) Personal och administration 'påbörjat arbetet med att fastställa om denna handling [van Buitenens rapport] innehöll omständigheter som kunde föranleda en formell granskning'. Av pressmeddelandet framgår också att 'OLAF skickade en sammanfattning av sin rapport till [GD] [Personal och administration] den 15 februari 2002' och att 'denna [rapport] samma dag skickades till ordföranden för Europaparlamentets budgetkontrollutskott'. I pressmeddelandet angavs slutligen att 'därefter kommer lämpliga beslut att fattas med ledning av slutsatserna av van Buitenens handling'.

- 16 Kommissionen tillkännagav i pressmeddelande av den 28 februari 2002 bland annat att en intern utredning avseende OLAF hade påbörjats och att ytterligare kontroller hade visat sig vara nödvändiga i fyra fall.

- 17 I artiklar i tysk, engelsk och fransk press spreds information om förekomsten av utredningar som bedrevs av OLAF till följd av van Buitenens rapport och om utredningarnas fortskridande.

- 18 Sökanden påtalade i meddelande av den 7 mars 2002 som lämnades till Neil Kinnock, ledamot av kommissionen, R. Kendall, ordförande för OLAF:s övervakningskommitté och F.-H. Brüner, direktör för OLAF, att han fått kännedom om tidningsartiklar enligt vilka OLAF var i färd med att utarbeta

en 'rapport/meddelande... som synes ha skickats... till kommissionen och Europaparlamentet (budgetkontrollutskottet)'. I artiklarna ifrågasattes också fortskridandet av det disciplinära förfarandet mot sökanden. Då han varken fått kännedom om van Buitenens rapport eller OLAF:s rapport/meddelande, gjorde han gällande att hans rätt till försvar hade åsidosatts, och han yrkade att han skulle få tillgång till dessa handlingar. Han yrkade dessutom för det första att kommissionen skulle biträda honom i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna med avseende på ett uttalande i *Stern* av Stauner som var ledamot av Europaparlamentet, för det andra att han skulle få ta del av de nya omständigheter som med stöd av relevanta bevismedel kunde motivera att det disciplinära förfarandet mot sökanden återupptogs eller, alternativt, att kommissionen skulle biträda honom i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna i fråga om ett uttalande i *Le Monde*.

- 19 Vid ett sammanträde i budgetkontrollutskottet som hölls inom stängda dörrar lade Neil Kinnock den 11 mars 2002 fram en handling från kommissionen som under rubriken 'Proposals and recommendations' ('Förslag och rekommendationer') innehöll följande: 'In relation to the allegations against former Director General of ECHO, the documents handed over to OLAF by van Buitenen and in 1999 by a lawyer and which have now surfaced, should carefully be examined by OLAF in the active file, in order to evaluate whether the new facts could justify new measures against the person mentioned' ('När det gäller anklagelserna mot en tidigare generaldirektör vid ECHO skall handlingarna som van Buitenen tillställde OLAF, vilka också ingivits till OLAF år 1999 av en advokat, och som senare återfunnits, noga undersökas av OLAF inom ramen för det pågående ärendet i syfte att avgöra i vilken mån nya omständigheter skulle kunna motivera nya åtgärder mot nämnda person').

- 20 Den 8 april 2002 besvarade Neil Kinnock sökandens meddelande av den 7 mars 2002, och upplyste därvid sökanden om att kommissionen i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna hade skickat en redogörelse till tidskriften *Stern*. Neil Kinnock anförde även följande: 'När det gäller kopior av de handlingar som ni har bett att få ta del av, det vill säga avsnittet ur van Buitenens handling och den analys som OLAF har gjort av denna handling,

vill jag upplysa er om att för det fall OLAF måste inleda en undersökning mot ECHO kommer ni att åtnjuta de rättigheter som är förenade med inledandet av en sådan undersökning⁷ i enlighet med texten i artikel 4 i beslut 1999/369. Neil Kinnock framhöll också att sökandens underförstådda hänvisning till artikel 11 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna saknade betydelse eftersom det disciplinära förfarandet inte hade återupptagits.

...

21. Klaganden väckte mot denna bakgrund talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 juli 2002, och yrkade att rättens ordförande skulle

1. fastställa att OLAF har förfarit rättsstridigt genom att inte vidta de åtgärder som föreskrivs i tillämpliga bestämmelser, nämligen dels att underrätta honom om beslutet om inledande av en undersökning eller en utredning som berör honom personligen, dels att underrätta honom om undersökningar eller utredningar som kunde komma att omfatta honom, dels bereda honom möjlighet att yttra sig över alla uppgifter om honom innan slutsatser avseende honom drogs efter dessa undersökningar eller utredningar,

2. ogiltigförklara besluten av OLAF:s direktör och kommissionen, vilka tillkännagavs genom kommissionens pressmeddelande av den 26 februari 2002, om inledande eller återupptagande i september månad år 2001, på grundval av van Buitens rapport av den 31 augusti 2001, av utredningar eller undersökningar om ECHO-affären eller de förfaranden som för-
anletts med anledning därav eller beträffande nya omständigheter i denna affär,

3. ogiltigförklara alla informationshandlingar som upprättats under dessa utredningar eller undersökningar,

4. ogiltigförklara alla slutsatser som dragits av dessa utredningar eller undersökningar, i synnerhet rapporterna av den 31 januari 2002 från "domarenheten" vid OLAF, och av den 15 februari 2002 från byrån,

5. ogiltigförklara beslutet av OLAF:s direktör, vilket tillkännagavs genom kommissionens pressmeddelande av den 28 februari 2002, om inledande av en formell utredning av tidigare tjänstemän vid UCLAF, i synnerhet utredningssamordnaren vid utredningen i ECHO-affären, på grund av deras hindrande av de undersökningar som företogs av den utredare vid UCLAF som var ansvarig i detta ärende,

6. ogiltigförklara det icke delgivna eller offentliggjorda beslutet av OLAF:s direktör, vilket framgår av det dokument som kommissionens vice ordförande presenterade för parlamentets budgetkontrollutskott vid dess möte den 11 mars och av hans skrivelser av den 12 och 15 april till utskottets ordförande, om inledande av en utredning av en "kartell av höga tjänstemän", däribland sökanden, som påstods ha manipulerat förfarandet i ECHO-affären,

7. ogiltigförklara det icke delgivna eller offentliggjorda beslutet av OLAF:s direktör, vilket framgår av samma dokument, om återupptagande av en utredning av sökanden i ECHO-affären på grundval av så kallade nya uppgifter, vilka skulle kunna utgöra skäl för att återuppta ett disciplinärt förfarande gentemot honom,

8. ogiltigförklara alla undersökningshandlingar som upprättats under dessa utredningar,

9. ogiltigförklara alla slutsatser som dragits av dessa utredningar,

10. ogiltigförklara kommissionens beslut, vilket delgavs honom genom skrivelse av den 8 april 2002 av dess vice ordförande, i den del hans ansökan om biträde av den 8 mars 2002 liksom tidigare ansökningar avslogs eller kommissionens skyldighet att ex officio ombesörja detta biträde med lämpliga medel inte uppfylldes,

11. med stöd av de yrkanden som sökanden anfört, eller ex officio fastställa att underlåtenheten att säkerställa att sökanden biträdades efter detta datum är rättsstridig,

12. ogiltigförklara det underförstådda beslutet av den 7 juli 2002 varigenom OLAF:s direktör avslog sökandens klagomål av den 8 mars mot besluten och underlåtenheterna att vidta de åtgärder som föreskrivs i för byrån tillämpliga bestämmelser, beträffande vilka han yrkar ogiltigförklaring eller fastställelse av att de är rättsstridiga, eller att avslå hans ansökan om att det gentemot honom skall vidtas de åtgärder som föreskrivs i de bestämmelser som är tillämpliga på byrån,

13. ogiltigförklara det uttryckliga beslutet av den 8 april 2002 varigenom kommissionen avslog sökandens klagomål mot besluten och underlåtenheterna att vidta de åtgärder som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna, beträffande vilka han yrkar ogiltigförklaring eller fastställelse av att de är rättsstridiga, eller att avslå hans ansökan om att det gentemot honom skall vidtas de åtgärder som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna,

14. förplikta kommissionen att till honom betala skadestånd med ett belopp som preliminärt uppskattats till en miljon euro, jämte ränta om åtta procent per år från och med den 1 mars 2002 till dess full betalning sker, för den ideella skada han åsamkats samt för den skada som hans karriär åsamkats, samt

15. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.’

22 I särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag ansökte klaganden om interimistiska åtgärder i syfte att rättsens ordförande skulle

’1. förplikta OLAF och kommissionen att till sökanden lämna ut

a) de delar av och bilagor till van Buitenens rapport av den 31 augusti 2001 som berör sökanden direkt eller indirekt, personligen eller med andra, på grund av ECHO-affären eller förfaranden som föranletts av det ärendet, eller som anses som nya omständigheter i detta ärende,

b) den handling genom vilken en advokat i juni år 1999 tillställde OLAF 63 sidor av interna handlingar avseende denna fråga, samt dessa handlingar,

c) alla beslut att på grundval av dessa handlingar inleda undersökningar eller utredningar,

d) alla informationshandlingar som upprättats under dessa utredningar eller undersökningar,

- e) alla slutsatser som dragits av dessa undersökningar eller utredningar och i synnerhet den hemliga rapporten av den 31 januari 2002 av ledamöterna i "domarenheten" vid OLAF och rapporten av den 15 februari 2002 från OLAF till kommissionen och budgetkontrollutskottet.

 - f) alla följdbeslut och beslut om uppföljning som kommissionen fattat med avseende på dessa rapporter, i synnerhet den handling som kommissionens vice ordförande lade fram den 11 mars 2002 för budgetkontrollutskottet vid sammanträdet som hölls innanför stängda dörrar den 11 mars 2002,

 - g) alla beslut att inleda formella utredningar eller att fullfölja utredningar som fattats på grundval av dessa handlingar, slutsatser, rapporter eller följdbeslut,

 - h) all information som sammanställts under dessa utredningar och undersökningar,

 - i) alla slutsatser som dragits av dessa undersökningar och utredningar,
2. uppskjuta verkställandet av besluten som fattats av OLAF:s direktör och av kommissionen och som angivits i pressmeddelandet av den 26 februari 2002 om att i september år 2001 på grundval av van Buiteness rapport av den 31 augusti 2001 och de handlingar som delgavs OLAF av en advokat i juni år 1999, inleda eller återuppta utredningar eller undersökningar angående ECHO-affären, eller de förfaranden som detta ärende föranlett, eller beträffande nya omständigheter i detta ärende,

3. tillfälligt innehålla all information som sammanställts under dessa undersökningar och utredningar,

4. tills vidare upphäva alla slutsatser som dragits av dessa utredningar och undersökningar, i synnerhet rapporten av den 31 januari 2002 från domarenheten vid OLAF, och rapporten av den 15 februari 2002 från byrån, liksom den handling som kommissionens vice ordförande lade fram vid budgetkontrollutskottets möte bakom stängda dörrar den 11 mars 2002,

5. uppskjuta verkställandet av OLAF:s beslut som offentliggjorts i pressmeddelandet av den 28 februari 2002, att inleda en formell utredning avseende tidigare tjänstemän vid UCLAF, i synnerhet utredningssamordnaren i ECHO-affären, på grund av att de skulle ha hindrat ansvarige utredarens undersökningar i detta ärende,

6. uppskjuta eller förbjuda verkställandet av beslutet av OLAF:s direktör, vars antagande eller risk för antagande framgår av den handling som kommissionens vice ordförande lade fram för budgetkontrollutskottet vid dess möte bakom stängda dörrar den 11 mars, och av direktörens skrivelser till utskottets ordförande, samt av övervakningskommitténs rapport av den 18 juni 2002, att inleda en utredning avseende påstådda oegentligheter av en "kartell av höga tjänstemän", i vilken [sökanden] ingick, i samband med förfarandena i ECHO-affären,

7. uppskjuta eller förbjuda verkställandet av beslutet av OLAF:s direktör vars antagande eller risk för antagande framgår av nämnda handlingar liksom av skrivelse av den 8 april 2002 från kommissionens vice ordförande till sökanden om att återuppta en utredning mot [sökanden] i ECHO-affären på grund av påstått nya omständigheter i ärendet, vilka rättfärdigar att ett disciplinärt förfarande mot sökanden återupptas eller görs om,

8. uppskjuta eller förbjuda alla undersökningshandlingar som sammanställts eller riskerar att sammanställas i samband med dessa utredningar,

9. tillfälligt upphäva eller förbjuda alla slutsatser som dragits eller riskerar att dras från dessa utredningar,

10. ålägga kommissionen att till sina tidigare ledamöter och tjänstemän, till pressorgan och till de parlamentsledamöter som godkände eller stödde Rivandos och van Buitenens anklagelser mot [sökanden] och den uppföljning av dessa anklagelser som OLAF gjorde, samt i synnerhet till den danska och den svenska televisionen, till Anita Gradin och Ritt Bjerregaard, till *Stern*, till Stauner och till

11. Ruhle, med kopia för största möjliga spridning till de största pressorganen, inklusive pressavdelningarna vid de europeiska institutionerna, och till budgetkontrollutskottets ordförande, rikta en skrivelse med uppgift om att varken van Buitenens rapport av den 31 augusti 2001 eller några andra uppgifter som tillställts OLAF eller kommissionen innehåller nya omständigheter som skulle kunna föranleda att de disciplinära förfarandena mot [sökanden] inleds, återupptas eller görs om i ECHO-affären eller därtill kopplade ärenden, i vilken det intygas att sökanden är helt oskyldig när det gäller de påståenden i disciplinärt avseende som har riktats mot honom, och med avståndstagande från de påståenden genom vilka sökandens frikännande och giltigheten av det förfarande som sökanden var föremål för ifrågasattes eller föreföll ifrågasättas, utan att detta inverkar på de rättsliga påföljder som kan bli aktuella, och

12. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.'

23 Kommissionen inkom den 7 augusti 2002 med skriftligt yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder.

24 Parterna utvecklade sin talan vid sammanträdet som hölls den 27 september 2002.”

Det överklagade beslutet

- 10 Förstainstansrättens ordförande avslag i det överklagade beslutet ansökan om interimistiska åtgärder i dess helhet.
- 11 Rättens ordförande fann inledningsvis att syftet med yrkandena i punkterna 2—9 i denna ansökan, vilka var de som enligt honom skulle prövas först, antingen var att erhålla ett uppskov med verkställandet av flera ”beslut” som redan fattats, eller att interimistiskt förbjuda att ”beslut” fattades i anslutning till OLAF:s interna utredningar.
- 12 Förstainstansrättens ordförande fann att det dittills inte fanns några slutsatser från OLAF eller någon handling från kommissionen i vilka klaganden angavs med namn och som skulle kunna gå klaganden emot. Rättens ordförande fann därför att det var uppenbart att yrkandena i målet rörande huvudsaken, om att besluten som fattats eller skulle komma att fattas med avseende på OLAF:s interna utredningar skulle ogiltigförklaras, inte kunde tas upp till sakprövning, och detta medförde att inte heller yrkandena i punkterna 2—9 i ansökan om interimistiska åtgärder kunde tas upp till sakprövning.

- 13 Förstainstansrättens ordförande grundade denna slutsats på följande, i punkterna 43—47 i det överklagade beslutet, angivna skäl:

”43 Sökanden har i föreliggande fall väckt sin talan med tillämpning av artikel 91 i tjänsteföreskrifterna, och därvid anfört att tre olika uppsättningar av handlingar går honom emot (se punkterna 32—37 ovan), nämligen OLAF:s beslut att inleda administrativa utredningar, OLAF:s slutsatser av den 31 januari och den 15 februari 2002 samt, i andra hand, OLAF:s undersökningshandlingar.

44 Denna bedömning kan emellertid inte godtas eftersom sökanden inte har bevisat att det finns någon rättsakt som går honom emot. Parternas förklaringar under sammanträdet utgör långt ifrån något stöd för sökandens uppfattning, utan bekräftar att det inte finns någon som helst rättsakt som går sökanden emot.

45 Rätten erinrar i detta avseende om att det i artikel 4 i beslut 1999/396 föreskrivs en skyldighet att höra kommissionens tjänsteman innan OLAF drar några slutsatser som innebär ett ifrågasättande av tjänstemannens person. I bestämmelsen förekommer en åtskillnad mellan två situationer i fråga om tidpunkten för hörande av tjänstemannen. Även om den berörde tjänstemannen skall ’informerats [snabbt], om detta inte riskerar att skada utredningen’ får OLAF nämligen ’[u]nder inga omständigheter’ underlåta att höra den berörde tjänstemannen innan slutsatser i vilka tjänstemannen anges vid namn dras vid utredningens avslutande.

46 De slutsatser som OLAF drog när utredningen avslutades omfattas av den andra situationen som avses i artikel 4, och de måste dessutom vara de som ingår i rapporten som upprättades under överinseende av direktören för denna byrå på det sätt som föreskrivs i artikel 9 i förordning nr 1073/1999.

Enligt denna förordning skall rapporten och alla handlingar som är av betydelse för denna överlämnas till den berörda institutionen, som skall vidta de åtgärder, i synnerhet disciplinära och rättsliga sådana, som resultatet av den interna utredningen påkallar.

- 47 Kommissionen uppgav emellertid på förfrågan av rätten under sammanträdet att det inte fanns någon rapport i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1073/1999, som OLAF skulle ha tillställt kommissionen, med ifrågasättande av sökandens person. Rätten konstaterar även att sökanden inte har varit föremål för någon disciplinär eller rättslig åtgärd till följd av att OLAF skulle ha lämnat en rapport i vilken sökanden ifrågasattes. Rätten erinrar i detta sammanhang dessutom om att Neil Kinnock, som är ledamot av kommissionen, uttryckligen betonade i sin skrivelse av den 8 april 2002 att sökanden hade rätt till de garantier som uppställs i punkt 4 i beslut 1999/396 för det fall sökanden utpekades med namn i OLAF:s slutsatser, något som med nödvändighet innebär att, såvitt Neil Kinnock känner till..., någon sådan rättsakt inte antagits.”
- 14 Förstainstansrättens ordförande tillade i punkt 50 i det överklagade beslutet vad beträffar nämnda yrkanden i ansökan om interimistiska åtgärder, i allt väsentligt att ett eventuellt åsidosättande av rätten till försvar, av skyddet för de berättigade förväntningar som uppstått vid frikännandet som meddelades när det disciplinära förfarandet avslutades och av disciplinnämndens rätt att hemlighålla sitt arbetsmaterial, inte omfattas av prövningen huruvida talan i målet rörande huvudsaken kan tas upp till sakprövning, utan av prövningen av denna talan i sak.
- 15 Förstainstansrättens ordförande fann under alla omständigheter i punkt 51 i det överklagade beslutet att klaganden inte hade visat att OLAF hade dragit slutsatser i vilka klaganden namngavs och inte heller att det anförts någon tidigare anmärkning mot klaganden som skulle ha rättfärdigat ett utövande av rätten till försvar. Denna rättighet kunde alltså varken åberopas eller åsidosättas.

- 16 I punkt 52 i det överklagade beslutet underkände förstainstansrättens ordförande även klagandens påstående att hans frikännande vid utgången av det disciplinära förfarandet garanterade honom en ”grundläggande rätt att lämnas i fred”, vilken han härledde ur principen om skydd för berättigade förväntningar. Förstainstansrättens ordförande betonade i detta avseende dels att det i artikel 11 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna föreskrivs att nya omständigheter som kan styrkas med relevanta bevismedel alltid kan rättfärdiga att ett disciplinärt förfarande återupptas, dels att kommissionen vid flera tillfällen reserverade sig mot att det disciplinära förfarandet skulle vara definitivt avslutat.
- 17 Förstainstansrättens ordförande godtog inte påståendet att den bevisning som van Buitenen och den aktuelle advokaten hade lagt fram skulle ha delgivits OLAF på ett rättsstridigt sätt. Rättens ordförande hänvisade därvid i punkt 53 i det överklagade beslutet till att detta inte kunde åberopas för att bestrida OLAF:s användning av dessa handlingar innan utredningen lett till några slutsatser.
- 18 Förstainstansrättens ordförande fann vidare i fråga om de i punkt 1 i ansökan om interimistiska åtgärder anförda yrkandena att vissa handlingar skulle delges och att dessa skulle avslås eftersom klaganden inte anklagats för något och eftersom den tillämpliga lagstiftningen inte innehöll några föreskrifter om att handlingar skulle delges i ett sådant fall.
- 19 Rättens ordförande fann slutligen när det gäller yrkandena i punkterna 10 och 11 i ansökan om interimistiska åtgärder, enligt vilka kommissionen skulle biträda klaganden i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, i punkt 58 i det överklagade beslutet att inte heller dessa kunde bifallas eftersom det inte ankom på honom att ta ställning till obestyrkta omständigheter, vilka dessutom inte med säkerhet skulle komma att inträffa, och inte heller att ålägga förvaltningen att i förväg avstå från att utöva sina disciplinära befogenheter.

Överklagandet

20 Santiago Gómez-Reino har yrkat att domstolen skall

— upphäva det överklagade beslutet,

— i första hand själv besluta i frågan avseende ansökan av den 15 juli 2002 om interimistiska åtgärder och bifalla hans yrkanden i denna ansökan,

— i andra hand återförvisa målet till förstainstansrätten för att denna ånyo skall ta ställning till ansökan, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

21 Kommissionen har yrkat att överklagandet skall avvisas till viss del och ogillas till viss del. För det fall domstolen finner att överklagandet är välgrundat har kommissionen i andra hand gjort gällande att förstainstansrättens ordförande inte uttalade sig i det överklagade beslutet angående *fumus boni juris* [huruvida den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad] och inte heller angående

kravet på skyndsamhet, och att ansökan om interimistiska åtgärder således inte alls prövades i sak, varför målet inte var färdigt för avgörande och varför inte heller domstolen kan pröva ansökan. Kommissionen har under alla omständigheter yrkat att beslut om rättegångskostnaderna skall meddelas senare.

Den första grunden: bristande motivering

Parternas argument

- 22 Klaganden har hävdad att hans argumentation avseende förekomsten av rättsakter som går honom emot inte behandlades i det överklagade beslutet, och att detta därför är bristfälligt motiverat. Klaganden anförde nämligen vid förstainstansrätten att även om OLAF inte skulle ha dragit några definitiva slutsatser av sina preliminära utredningar, i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1073/1999, inleddes dessa utredningar likafullt med tillämpning av nämnda förordning, de utmynnade i rapporterna av den 31 januari och den 15 februari 2002 och de gick i sig klaganden emot, eftersom de innebar ett åsidosättande av hans rätt till försvar, av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar och eftersom de hade utarbetats på grundval av bevisfakta som delgivits OLAF i strid med den sekretess som gäller för disciplinära förfaranden. Klaganden åberopade också den omständigheten att det fanns risk för att de definitiva slutsatserna, i vilka han namngavs, drogs i en rapport som skulle komma att påkalla disciplinära eller rättsliga påföljder. Enligt klaganden förutsatte alltså svaret på denna argumentation att det antingen visades att de påtalade rättsakterna, inklusive OLAF:s preliminära undersökningar, inte existerar, eller att de inte utgör rättsakter som går honom emot på det sätt som avses i domstolens rättspraxis.
- 23 För att besvara dessa argument nöjde sig förstainstansrättens ordförande emellertid med att i punkt 48 i det överklagade beslutet ange att OLAF inte hade dragit några slutsatser och att det inte heller fanns några rättsakter från kommissionen i vilka klaganden utpekades med namn och som skulle kunna gå honom emot.

- 24 Förstainstansrättens ordförande återgav i punkt 49 i det överklagade beslutet inte heller korrekt vad klaganden anfört vid sammanträdet, även om detta inte innebar någon ändring av innehållet i klagandens skriftliga inlagor.
- 25 Förstainstansrättens ordförande fann dessutom i punkt 50 i det överklagade beslutet att ett eventuellt åsidosättande av rätten till försvar inte omfattades av undersökningen av huruvida talan kunde tas upp till sakprövning, men däremot av själva sakfrågan. Rättens ordförande lämnade därför utan motivering klagandens uppfattning att åsidosättandet av hans rätt till försvar visade just att det förelåg rättsakter som gick honom emot, vilket medförde att frågan om upptagande till sakprövning blev oskiljaktigt förenad med själva sakfrågan.
- 26 Förstainstansrättens ordförande underlät dessutom, i det svar som den i punkt 51 i det överklagade beslutet "under alla omständigheter" lämnade angående påståendena om åsidosättande av rätten till försvar, att ange skälen till att han inte skulle underrättas om sin eventuella inblandning och om innebörden av de anklagelser som riktats mot klaganden, trots att de intressen som var förenade med utredningen inte alls rättfärdigade detta och trots att Neil Kinnocks skriftliga och muntliga svar till ledamöterna i budgetkontrollutskottet, vilka klaganden den 11 och den 23 september 2002 bifogade handlingarna i förfarandet för interimistiska åtgärder, visade att kommissionen själv ansåg att rätten till försvar skulle iakttas i det inledande skedet av OLAF:s utredningar.
- 27 När det slutligen gäller påståendena att principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts, liksom att bevisningen använts oegentligt, är det överklagade beslutet i punkterna 52 och 53 bristfälligt motiverat, eftersom det där inte ges något egentligt svar på klagandens ståndpunkter. Klaganden hade bland annat gjort gällande att kommissionens skrivelser av den 28 juni 2000 och av den 10 maj 2001 hade givit upphov till berättigade förväntningar.

- 28 Kommissionen har gjort gällande att klaganden inte har bestridit punkterna 40—43 i det överklagade beslutet och inte heller förstainstansrättens ordförandes bedömning av yrkandena i klagandens ansökan. Det saknas alltså därmed grund för att påstå att rättens ordförande förvrängde klagandens huvudsakliga argument. Kommissionen har påpekat att klaganden, genom att uppge att förstainstansrättens ordförande inte besvarade hans argumentation om att det fanns risk för att OLAF drog slutsatser som direkt avsåg honom, har förvrängt innehållet i sin ansökan om interimistiska åtgärder, bland annat i punkterna 37 och 45 i densamma, och för övrigt har bekräftat att han kände till att det inte fanns några sådana slutsatser. Vidare var innehållet i punkt 49 i det överklagade beslutet en så korrekt återgivning som möjligt av den argumentation som klaganden utvecklat under sammanträdet. I punkt 50 anges en självklar rättsregel som inte heller behövde motiveras. Inte heller övriga ifrågasatta punkter i det överklagade beslutet är bristfälligt motiverade.

Domstolens bedömning

- 29 Det kan inte krävas av förstainstansrättens ordförande att han uttryckligen uttalar sig om samtliga faktiska och rättsliga frågor som har uppkommit under förfarandet för interimistiska åtgärder. Det är tillräckligt att de skäl som angivits med hänsyn till omständigheterna i fallet i fråga, vederbörligen motiverar beslutet och gör det möjligt för domstolen att i överklagandet utöva sin prövningsrätt (se beslut av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 58, och av den 11 juli 1996 i mål C-148/96 P(R), Goldstein mot kommissionen, REG 1996, s. I-3883, punkt 25).
- 30 Avvisandet av ansökan om interimistiska åtgärder motiveras i förevarande fall av att förstainstansrättens ordförande konstaterade att det vid tidpunkten när det överklagade beslutet fattades inte hade visats att OLAF hade dragit några slutsatser eller att det fanns några rättsakter från kommissionen i vilka klaganden namngavs, som skulle kunna ha gått honom emot.

- 31 Detta konstaterande i punkt 48 i det överklagade beslutet föranleddes enligt förstainstansrättens ordförande dels av att en tjänsteman som är föremål för OLAF:s utredning alltid måste höras innan OLAF drar sina slutsatser, om dessa förekommer i en rapport i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1073/1999, i vilken tjänstemannen ifrågasätts personligen. Förstainstansrättens ordförande fann vidare i punkt 47 i det överklagade beslutet att det i det föreliggande målet inte förelåg någon sådan rapport som OLAF skulle ha tillställt kommissionen, att klaganden inte var föremål för några som helst disciplinära eller rättsliga åtgärder som skulle kunna följa av en sådan rapport och att det framgick av ordalydelsen i skrivelsen av den 8 april 2002 från kommissionsledamoten Neil Kinnock till klaganden att det inte antagits någon rättsakt av detta slag.
- 32 Förstainstansrättens ordförande lämnade således en giltig motivering till sin bedömning i punkt 48 i det överklagade beslutet och angav tillräckligt noggrant de faktiska och rättsliga omständigheter som bedömningen grundades på, vilket har inneburit att även domstolen har kunnat utöva sin prövningsrätt.
- 33 Förstainstansrättens ordförande behandlade därefter klagandens argument rörande dels det faktum att OLAF hade företagit de interna utredningarna angående honom utan att han hade hörts, dels att åsidosättandet av hans rätt till försvar som följde därav i sig går honom emot, och konstaterade därvid i punkt 51 i det överklagade beslutet att klaganden inte hade visat att OLAF dragit slutsatser, i vilka klaganden utpekades vid namn, innan han hade hörts, varför han inte kunde göra gällande att han hade rätt att få utöva sin rätt till försvar. Han hade inte heller visat att denna rättighet hade åsidosatts. Förstainstansrättens ordförande besvarade således klagandens argumentation och visade samtidigt att han inte hade ändrat dess räckvidd, trots att redogörelsen i punkt 49 i det överklagade beslutet av argumentationen var oklar i vissa delar.
- 34 Följaktligen, och med hänsyn till konstaterandena i punkterna 43—47 i det överklagade beslutet, visar inte den omständigheten att förstainstansrättens ordförande i punkt 50 i det överklagade beslutet nöjde sig med att ange att det

eventuella åsidosättandet av rätten till försvar inte omfattades av prövningen huruvida talan i målet rörande huvudsaken kunde tas upp till sakprövning, utan av själva sakfrågan, och att rättens ordförande således inte i den punkten särskilt bemötte argumenten att klaganden inte hade informerats om att en intern utredning hade inletts, som skulle kunna visa att klaganden var personligen inblandad, och att en utredning på dessa villkor gick honom emot, i sig att det överklagade beslutet kan ifrågasättas på grund av bristande motivering.

- 35 Till stöd för sin uppfattning att klaganden inte med någon giltig verkan kunde åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar påpekade förstainstansrättens ordförande i punkt 52 i det överklagade beslutet att föreskrifter i artikel 11 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna innebär en möjlighet att återuppta det disciplinära förfarandet på grund av nya omständigheter, och att de skrivelser som kommissionen skickade till pressorganen år 2000, till följd av förlikningen i mål T-108/00 R, innehöll en reservation i fråga om att det disciplinära förfarandet skulle vara slutgiltigt avgjort. Förstainstansrättens ordförande angav således tillräckligt noggrant skälen för att inte bifalla ansökan på den grunden att skyddet för berättigade förväntningar hade åsidosatts, även om han inte uttryckligen behandlade argumentet att OLAF:s utredningar inte kunde avse samma omständigheter som dem som kommissionen i skrivelserna av den 28 juni 2000 och den 10 maj 2001 hade sagt inte kunde utgöra bevisning.
- 36 I motsats slutligen till vad klaganden har hävdad, underlät inte förstainstansrättens ordförande i punkt 53 i det överklagade beslutet att ta ställning till påståendet att OLAF hade fått handlingar eller information som omfattas av den sekretess som gäller vid det disciplinära förfarandet och att OLAF:s utredningar därmed skulle vara rättsstridiga. Rättens ordförande angav uttryckligen att denna omständighet skulle kunna åberopas för att bestrida OLAF:s användning av omständigheterna, dock endast när OLAF dragit definitiva slutsatser av sina utredningar. Härmed ges domstolen återigen möjlighet att utöva sin prövningsrätt.
- 37 Av vad som ovan anförts följer att det överklagade beslutet inte är bristfälligt motiverat. Överklagandet skall följaktligen inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av reglerna om bevisbördan och av rätten till en rättvis rättegång

Parternas argument

- 38 Klaganden har hävdad att förstainstansrättens ordförande åsidosatte dels reglerna om bevisbördan när den fann att ”sökanden inte har bevisat att det finns någon rättsakt som går honom emot”, trots att det objektivt sett fanns en stark presumtion som talade för detta påstående, dels rätten till en rättvis rättegång när den vägrade att bifalla klagandens ansökan om utlämnande av handlingar, trots att dessa handlingar var oundgängliga för att bevisa att det fanns rättsakter som gick klaganden emot.
- 39 Klaganden har, när det gäller regler om bevisbördan, gjort gällande att förstainstansrättens ordförande själv i punkt 26 i det överklagade beslutet erinrade om att det i ett förfarande för interimistiska åtgärder inte kan prövas huruvida talan i målet rörande huvudsaken kan tas upp till prövning, annat än om ett sådant upptagande vid första anblicken är helt uteslutet. I det aktuella fallet hade klaganden emellertid med stöd av en rad bevis och ovedersägligen objektiva indicier i tillräcklig grad visat att upptagandet till prövning av talan i målet rörande huvudsaken inte vid första anblicken kunde uteslutas. Det ankom därför på kommissionen att bevisa att det inte existerade några rättsakter som gick klaganden emot.
- 40 När det gäller rätten till en rättvis rättegång har klaganden med åberopande av bland annat dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen (REG 1998, s. I-8417), hävdad att denna rättighet innebär att förstainstansrättens ordförande skulle ha ålagt kommissionen att lämna ut de handlingar som i vederbörlig ordning hade identifierats och som kunde påverka tvisten i målet, i synnerhet avsnitten i van Buitensens rapport och OLAF:s

slutsatser av den 31 januari och den 15 februari 2002. Den omständigheten att OLAF redan hade dragit sina slutsatser av denna rapport innebar en ännu större skyldighet att lämna ut dem. Frågorna till kommissionen under sammanträdet med parterna visade att förstainstansrättens ordförande tvivlade på innehållet i dessa handlingar. När rättens ordförande nöjde sig med kommissionens muntliga förklaringar och när han vägrade att, som en åtgärd för bevisupptagning eller processledning, beordra att de ifrågakvarande handlingarna skulle lämnas ut, avgjorde han frågan utan objektivt stöd.

- 41 Kommissionen anser att den första delen av denna grund, som utgörs av ett påstående att det skett en felaktig rättstillämpning i fråga om bevisbördan, i huvudsak består i kritik mot förstainstansrättens ordförandes självständiga bedömning av huruvida bevisningen var tillräcklig och att överklagandet alltså inte kan prövas på denna delgrund. När förstainstansrättens ordförande uttalade att det inte fanns någon rättsakt som gick klaganden emot, fastställde den för övrigt de faktiska omständigheterna på samma sätt som kommissionen gjort under sammanträdet. Att rättens ordförande dessutom fann att det var klaganden som hade bevisbördan, och att denne därtills inte hade förebringat någon bevisning om att det verkligen fanns någon sådan rättsakt, innebar inte heller någon felaktig omkastning av bevisbördan. Kommissionen hade nämligen inom ramen för ett förfarande för interimistiska åtgärder, inte kunnat bevisa ett negativt faktum, det vill säga att det inte fanns någon rättsakt som gick klaganden emot.
- 42 Kommissionen har hävdat att överklagandet inte heller kan bifallas på den andra delen av denna grund, som avser ett åsidosättande av ”principen att en domstols avgörande skall vara objektivt” och principen om jämlikhet när det gäller medel. Förstainstansrättens ordförande var inte skyldig att i det aktuella målet förordna om bevisupptagning eftersom klaganden inte förebringat tillräckliga indicier till stöd för de åberopade omständigheterna och inte inkommit med någon ansökan av den innebörden. Förfarandet för interimistiska åtgärder, som kännetecknas av en skyndsam prövning av parternas argument, är för övrigt illa lämpat för sådana åtgärder för bevisupptagning. Klaganden kan inte i ett överklagande invända mot en vägran att besvara en begäran som han själv inte framställt till förstainstansrättens ordförande, vilket man kan tro om man läser punkt 210 i hans ansökan om förordnande om interimistiska åtgärder.

Domstolens bedömning

- 43 Klaganden har med sin andra grund, som består av två från varandra oskiljaktiga delar, hävdad att förstainstansrättens ordförande inte kunde avvisa ansökan om interimistiska åtgärder utan att dessförinnan ha förordnat om att de handlingar som kommissionen ensam innehade, och som var absolut nödvändiga för att bevisa att det fanns rättsakter som gick klaganden emot, skulle lämnas ut. Genom att begära att klaganden själv skulle bevisa förekomsten av sådana rättsakter och genom att grunda detta på enbart kommissionens iakttagelser, åsidosatte förstainstansrättens ordförande reglerna om bevisbördan och rätten till en rättvis rättegång.
- 44 Klaganden har alltså inte nöjt sig med att ifrågasätta förstainstansrättens ordförandes fastställande av faktiska omständigheter utan vill också utverka en fastställelse av att det överklagade beslutet utgör resultatet av en felaktig rättstillämpning vid rättsens ordförandes rättsliga bedömning av de sakomständigheter som han hade att ta ställning till, i synnerhet tillämpningen av reglerna om bevisbördan (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 30 april 1997 i mål C-89/97 P(R), Moccia Irme mot kommissionen, REG 1997, s. I-2327, punkterna 39 och 40, och dom av den 8 juli 1999 i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen, REG 1999, s. I-4287, punkterna 64 och 65).
- 45 Inom ramen för ett förfarande för interimistiska åtgärder måste klaganden styrka vissa omständigheter som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan prövas, för att undvika att klaganden genom ett interimistiskt beslut beviljas bland annat ett uppskov med verkställigheten av en rättsakt, vilken domstolen senare inte kommer att ogiltigförklara, på grund av att talan rörande huvudsaken inte kan upptas till sakprövning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 18 november 1999 i mål C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mot rådet, REG 1999, s. I-8343, punkt 89).

- 46 En sådan bedömning av talans upptagande till sakprövning är, inom denna ram, nödvändigtvis översiktlig med hänsyn till att ett förfarande för interimistiska åtgärder är brådskande, och bedömningen kan endast grundas på omständigheter som har anförts av klaganden. Den slutsats som domaren i förfarandet för interimistiska åtgärder har dragit föregriper inte heller det beslut som förstainstansrätten kan komma att fatta vid prövningen av talan rörande huvudsaken (se beslut av den 12 oktober 2000 i mål C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mot rådet, REG 2000, s. I-8797, punkt 35).
- 47 Förstainstansrättens ordförandes konstaterande att klaganden inte tillhandahållit nödvändiga upplysningar till stöd för sina påståenden är ett fastställande av faktiska omständigheter, vilket helt faller inom förstainstansrättens behörighet och vilket inte kan ifrågasättas inom ramen för ett överklagande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen, REG 1991, s. I-4339, punkt 12, och av den 18 november 1999 i mål C-191/98 P, Tzoanos mot kommissionen, REG 1999, s. I-8223, punkt 23), med mindre än att förstainstansrätten har missuppfattat den bevisning som förebringats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 2000 i mål C-237/98 P, Dorsch Consult mot rådet och kommissionen, REG 2000, s. I-4549, punkterna 35 och 36).
- 48 Det stämmer att det i vissa fall inte kan uteslutas att regeln att klaganden måste bevisa att det finns omständigheter som gör det möjligt att omedelbart avgöra huruvida talan rörande huvudsaken, som ansökan om interimistiska åtgärder hänför sig till, kan tas upp till sakprövning, kan tillämpas mindre strikt. Detta kan bli fallet om den bevisning som krävs är avhängig omständigheter som den andra parten ensam råder över, eller om denna part har omöjliggjort bevisningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 april 1966 i mål 49/65, Ferriere e acciaierie Napoletane mot Höga myndigheten, REG 1966, s. 103, s. 117).
- 49 Likaså åligger det den andra parten att i händelse av en stark presumtion för klagandens uppfattning, bevisa motsatsen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 1956 i mål 10/55, Mirosevich mot Höga myndigheten, REG 1956, s. 365, s. 389).

- 50 Förstainstansrättens ordförande åsidosatte emellertid inte i det aktuella fallet dessa olika regler om bevisbördan när han i punkt 44 i det överklagade beslutet slog fast att klaganden inte hade bevisat att det fanns en rättsakt som gick honom emot.
- 51 Förstainstansrättens ordförande nämnde i vederbörlig ordning i sin redogörelse för omständigheterna i målet de handlingar som enligt klaganden behövdes för att med tillräcklig precision och sannolikhet fastställa att utredningsakterna avsåg honom personligen och gick honom emot, och beaktade därefter i punkt 47 i det överklagade beslutet kommissionens yttranden enligt vilka klaganden bland annat inte var föremål för några disciplinära eller rättsliga åtgärder som skulle kunna vara en följd av OLAF:s rapport i vilken han ifrågasattes. Även om det får anses underförstått måste förstainstansrättens ordförande till följd härav ha ansett att kommissionen i vilket fall som helst med sina bevis hade brutit den presumtion som klaganden avsåg att uppställa, och att det inte var absolut nödvändigt att bifalla klagandens begäran om att det skulle förordnas om utlämnande av olika handlingar.
- 52 Genom att således med hänsyn till samtliga dessa omständigheter, och efter en bedömning som inte kan ifrågasättas inom ramen för överklagandet, fatta beslutet att klaganden inte hade bevisat att det fanns en rättsakt som gick honom emot, gjorde sig förstainstansrättens ordförande inte skyldig till en felaktig tillämpning av reglerna om bevisbördan. Klaganden har således inte något stöd för sitt påstående att principen om rätt till en rättvis rättegång åsidosattes.
- 53 Av vad som ovan anförts följer att överklagandet inte kan bifallas på den andra grunden.

Den tredje grunden: Förstainstansrättens ordförandes felaktiga rättstillämpning till följd av bedömningen att skyddet för rätten till försvar inte inträdde förrän OLAF dragit slutsatser i vilka klaganden namngavs

Parternas argument

- 54 Klaganden har hävdats att förstainstansrättens ordförande gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när han fann att varken artikel 4 i beslut 1999/396 eller artiklarna 2 och 9 i förordning nr 1073/1999, och inte heller de allmänna principerna om skydd för rätten till försvar och om förvaltningens rättsenlighet, kunde åberopas innan OLAF drog sina definitiva formella slutsatser i vilka klaganden namngavs.
- 55 För det första innebar artikel 4 i beslut 1999/396 ett krav i det aktuella fallet på att klaganden snabbt skulle underrättas om att han kunde vara personligen involverad i de omständigheter som OLAF:s nya undersökningar gällde, och att han skulle beredas tillfälle att yttra sig angående alla uppgifter som berörde honom, åtminstone innan slutsatser som avsåg hans person drogs av utredningarna.
- 56 Förstainstansrättens ordförande missbedömde vidare räckvidden av artikel 9 i förordning nr 1073/1999 när han i punkterna 46 och 47 i det överklagade beslutet fann att de slutsatser i en utredning från OLAF i vilka en tjänsteman namnges med nödvändighet är de slutsatser som påkallar disciplinära eller rättsliga följder. Angivelsen i artikeln att åtgärderna till följd av OLAF:s utredningar kan utgöras av ”i synnerhet disciplinära och rättsliga åtgärder”, hindrar inte att andra åtgärder vidtas, exempelvis i form av en begäran från den

berörda institutionen att OLAF skall lämna kompletterande upplysningar, vilket kommissionen också föreskrivit i artikel 5.7 i sitt beslut av den 19 februari 2002 om genomförandet av administrativa utredningar och disciplinära förfaranden, eller i form av ett beslut om att inleda en formell utredning.

- 57 Förstainstansrättens ordförande åsidosatte slutligen principen om iakttagande av rätten till försvar, vilken, även om den inte finns lagstadgad, gäller i alla förfaranden som inlemts mot en person och som kan utmytna i en rättsakt som går personen emot, även om det rör sig om en inledande undersökning. Som klaganden redan i sin första grund har hävdad (se punkt 26 i föreliggande beslut) visar de skriftliga och muntliga svaren från Neil Kinnock till ledamöterna i budgetkontrollutskottet att kommissionen själv fann att rätten till försvar skulle iakttagas redan i det inledande skedet av OLAF:s utredningar. OLAF är för övrigt mycket mån om att de uppgifter som den förfogar över har delgivits med iakttagande av de berörda personernas lagenliga rättigheter, vilket framgår av punkt d i ”riktlinjerna för [dess] handlande” som finns offentliggjorda på OLAF:s webbsida.
- 58 Kommissionen har i sina inledande anmärkningar i svaromålet, och innan den lämnat något direkt svar avseende den sista grunden för överklagandet, angett att den vidhåller vad den anfört i yttrandet av den 7 augusti 2002 till förstainstansrätten rörande det faktum att klaganden ansökt om vilandeförklaring av åtgärder som var av uteslutande förberedande karaktär och som inte heller hade kunnat utmytna i någon form av förfarande riktat mot honom. Kommissionen har ånyo intygat att de handlingar som klaganden nämnt inte särskilt avser honom och att han, om hans situation en dag skulle komma att granskas närmare av OLAF, skulle informeras därom innan några slutsatser drogs därav. Kommissionen har betonat att denna bedömning av omständigheterna som klaganden själv vidgick i bland annat punkterna 36, 45 och 46 i sin ansökan, inte bestreds i förstainstansrätten och inte längre kan ifrågasättas på överklagandestadiet.
- 59 Kommissionen har gjort gällande att rätten till försvar inte kan åberopas om det inte finns någon rättsakt som går klaganden emot och att grunden följaktligen är

verkningslös. En sådan grund kan bara åberopas till stöd för ett bestridande av ett slutligt beslut som går klaganden emot. Klagandens uppfattning att förekomsten av en rättsakt som går honom emot skulle framgå av att hans rätt till försvar åsidosätts, strider mot denna princip och gör möjligheterna att ta upp talan till prövning beroende av klagandens subjektiva bedömning. Punkt 50 i det överklagade beslutet utgör endast en påminnelse om dessa regler. Enbart det faktum att OLAF företagit utredningar kan inte under dessa förhållanden i sig motivera att rätten till försvar skall beaktas på ett så preliminärt stadium.

- 60 Inte heller den omständigheten att OLAF drar slutsatser om en tjänsteman, något som under alla förhållanden inte har skett i föreliggande fall, utgör automatiskt en rättsakt som kan bli föremål för talan. Denna bedömning ändras inte av att garantier avseende skydd för rätten till försvar uppställs i artikel 4 i beslut 1999/396. Slutligen tyder uttrycket "under alla förhållanden", som förekommer längst upp i punkt 51 i det överklagade beslutet, på att denna punkt är överflödigt och att en eventuell felaktig rättstillämpning i denna punkt inte skulle medföra att beslutet inte var välgrundat.

Domstolens bedömning

- 61 De rättsakter som går en tjänsteman emot utgörs av rättsakter som direkt kan påverka hans rättsliga ställning (dom av den 10 december 1969 i mål 32/68, Grasselli mot kommissionen, REG 1969, s. 505, punkt 4). Endast åtgärder som har tvingande rättsverknningar som kan påverka klagandens intressen genom att väsentligt förändra hans rättsliga ställning utgör rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring (dom av den 14 februari 1989 i mål 346/87, Bossi mot kommissionen, REG 1989, s. 303, punkt 23).
- 62 När det gäller tjänstemäns talan kan förberedande rättsakter inför ett slutligt beslut inte gå denne emot, och de kan alltså endast indirekt ifrågasättas i

samband med en talan mot rättsakter som kan ogiltigförklaras (se dom av den 7 april 1965 i mål 11/64, Weighardt mot kommissionen, s. 365, s. 383, och domen i det ovannämnda målet Bossi mot kommissionen, punkt 23). Även om vissa rent förberedande åtgärder kan gå tjänstemannen emot i den meningen att de kan påverka innehållet i en senare rättsakt som kan bli föremål för talan, kan de inte bli föremål för en fristående talan och de måste bestridas i samband med en talan mot nämnda rättsakt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 1968 i mål 35/67, Van Eick mot kommissionen, REG 1968, s. 481, s. 500).

63 I föreliggande mål framgår det av bestämmelserna i artikel 4 i beslut 1999/396 att den tjänsteman som berörs snabbt skall underrättas om att han möjligen är personligen involverad, när detta inte riskerar att skada utredningen, och att slutsatser under inga omständigheter får dras efter utredningen rörande en namngiven tjänsteman inom kommissionen, utan att den berörde har givits möjlighet att yttra sig över alla uppgifter som rör honom.

64 Överträdelsen av dessa bestämmelser, vilka styr villkoren för att skyddet för den berörde tjänstemannens rätt till försvar skall kunna förenas med de sekretesskrav som gäller för alla utredningar av denna typ, innebär ett åsidosättande av de väsentliga formföreskrifter som skall tillämpas på utredningsförfarandet.

65 Härav följer emellertid inte att de förberedande åtgärder som för denne tjänsteman innebär att en intern utredning inleds och genomförs kan bli föremål för en talan som är fristående från den talan som den berörde tjänstemannen kan väcka mot förvaltningens slutliga beslut. I motsats till vad klaganden har hävdat visar nämligen varken ett åsidosättande, som antas vara fastställt, av rätten till försvar eller den omständigheten att interna utredningar har företagits, i sig att en rättsakt som går tjänstemannen emot, det vill säga som kan bli föremål för talan, har antagits.

- 66 Förstainstansrättens ordförande gjorde sig alltså inte skyldig till någon felaktig rättstillämpning när han i de skäl som angavs i punkterna 43—48 i det överklagade beslutet fann att klaganden inte kunde yrka att OLAF:s undersökningsakter skulle ogiltigförklaras.
- 67 För övrigt gjorde förstainstansrättens ordförande också en korrekt tolkning av bestämmelserna om upptagande till sakprövning av en talan mot uteslutande förberedande åtgärder, när han, efter en bedömning som inte kan bestridas inom ramen för överklagandet, i punkt 47 i det överklagade beslutet fann att OLAF inte hade dragit några slutsatser i vilka klaganden namngavs och när han i punkterna 50 och 51 i det beslutet bedömde att påståendena att rätten till försvar hade åsidosatts under dessa förhållanden i alla fall inte kunde åberopas av klaganden. Det överklagade beslutet har alltså inte tillkommit genom någon felaktig rättstillämpning.
- 68 Genom att i punkt 46 i det överklagade beslutet anse dels att slutsatserna av OLAF:s utredning, i vilka en tjänsteman namnges i den mening som avses i artikel 4 i beslut 1999/396, måste vara de som förekommer i en rapport som upprättats under överinseende av direktören för den byrån i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 9 i förordning nr 1073/1999, dels att åtgärderna till följd av den berörda institutionens interna utredning ”i synnerhet” kan bestå i disciplinära och rättsliga åtgärder, underlät förstainstansrättens ordförande inte heller att beakta räckvidden av de bestämmelser som han tolkat.
- 69 Rättens ordförande angav visserligen i punkt 47 i det överklagade beslutet att klaganden ”inte har varit föremål för disciplinär eller rättslig åtgärd”, utan att därvid närmare ange att dessa åtgärder var de som den berörda institutionen ”i synnerhet”, men inte uteslutande, kunde hänföra till OLAF:s interna utredning. Med beaktande av skälen som angivits i punkt 46 i det överklagade beslutet medger inte denna oklarhet i sig ett fastställande av att förstainstansrättens ordförande grundade sin bedömning att byrån i det aktuella fallet inte hade dragit någon slutsats i vilken klaganden namngavs, på någon felaktig bedömning av de bestämmelser som var tillämpliga i målet.

- 70 Klaganden saknar under dessa förhållanden stöd för sitt påstående att förstainstansrättens ordförande gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när han fann att skyddet för rätten till försvar inte kunde åberopas vid förstainstansrätten när det inte fanns någon rättsakt som gick klaganden emot.
- 71 Överklagandet skall således inte bifallas på den tredje grunden.
- 72 Av samtliga ovan anförda omständigheter följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 73 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.
- 74 Kommissionen har inte uttryckligen yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, men däremot att beslut om rättegångskostnaderna i denna instans skall meddelas senare. Trots att klaganden har tappat målet skall denne alltså inte förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i överklagandet.

På dessa grunder fattar

ORDFÖRANDEN PÅ DOMSTOLENS SJÄTTE ÄVDELNING

som ersätter domstolens ordförande med stöd av artikel 85 andra stycket i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande,

följande beslut:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 8 april 2003

R. Grass
Justitisekreterare

J.-P. Puissochet
Ordförande